

Áhítat – 2021. 01. 28.

Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért. (Filippi 3:12-14)

Örök emberi kérdés: hogyan igazulhat meg az ember Isten előtt? Hogyan rendezheti Vele a kapcsolatát, miként találhat vissza igzságos Ura elfogadó szeretetéhez? Két alapvető véglet él az ember tudatában és gyakorlatában.

Az egyik szélsőség a Törvény teljes betöltésére való törekvés (velük vitázik itt Pál). Azokról van szó, akik úgy gondolják, hogy fontos a származás, a Törvény betű szerinti betöltése, és az elkülönülés a „bűnösöktől”, azoktól, akik nem így élnek. Az ő gondolkodásukat meghatározza az a tudat, hogy ők már tökéletesek, és saját teljesítményük alapján teljesen rendben vannak Istennel.

A másik véglet ennek az ellentéte: a tétlenség. Azokról van szó, akik így gondolkodnak: Isten megváltó szeretete mindenre elég. A kegyelem ellenállhatatlanul működik, ehhez nem kell és nem is lehet hozzákapcsolni semmilyen aktivitást, csupán tétlenül kivárni az örökkévaló végkifejletet.

Pál pedig arról tesz bizonyosságot, hogy az ember ugyan nem reménykedhet önmagában, de tétlen sem maradhat. Sőt az életének olyan megfeszített *futásnak* kell lennie, mint egy maratoni távfutóénak. Ehhez pedig a kezdő energiát ez adja: „*engem is megragadott a Krisztus Jézus.*”

Miért is „*futunk*” hát?

Mert volt egy kezdeti, nagy, célba állító indító energia. Ez Pál életében a damaszkuszi úti találkozásakor következett be Jézus Krisztussal. Futott ő korábban is, „csupán” itt Ura megfordította őt és az ellenkező irányba állította. Ez a szó, hogy „*megragadott*”, azt jelenti: magához szorított, önmagába fogadott, és nem enged el soha többé. A keresztyén élet legmeghatározóbb kezdő élménye ez. Ehhez a *megragadottsághoz* semmi más nem hasonlítható. Minden ettől a *megragadottságtól* függ, ebből jön az erő a *futáshoz*, az élethez, a feladathoz.

Mi a titka az apostol páratlan életének?

„*Én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.*” A hosszútávfutó teszi ezt, minden erejét megfeszítve, aki a célba tart a győztes jutalmáért. Nem a múlt érdemein, önigazoló helyzetein, a sebein van a tekintete, hanem a *célon*. Csakis így lehet a jelen teljes erőfeszítést kívánó feladataiban.

Van tehát cél a Krisztusban, van erő a futáshoz, van egy pálya. Hol állunk most éppen ebben? Melyik része nehéz, miben vagyunk esetleg elakadva, miben kellene Isten erőt, új lendületet adó cselekvését kérnünk? Urunk a segítségét kínálja.

Adjanak erőt énekünk szavai:

*Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt,
Rajta, bátran! Megsegít és győzedelmet ad.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!*

*Lám a Sátán serge talpon, szembetörni kész,
Jól vigyázz, mert akit elkap, teste-lelke vész.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!*

*Szóljon a kürt, fenn lobogjon győzedelmi jel,
Így előre Jézusunkkal: néki győzni kell!
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!*

*Harci zajban, küzdelemben oldalunkon áll,
Benne higgynk, ő segít meg szívünk harcínál.
Bízzatok, mert Jézus eljön, ő a fővezér,
Zengje ajkunk: hozzád esdünk győzedelemér'!*